

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **Lesoochranárske zoskupenie VLK**, IČO: 313 03 862, so sídlom Tulčík č. 27, 082 13 Prešov, zast.: *JUDr. Ivetou Rajtákovou*, advokátkou so sídlom Štúrova ul. č. 20, Košice, proti žalovanému: **Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky**, so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. januára 2009 č. k. 4S 101/2008-75, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. januára 2009 č. k. 4S 101/2008-75 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 49/2008-rozkl. z 26.06.2008 v spojení s rozhodnutím č. 3462/2008-2.1/KD z 21.04.2008 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne náhradu trov konania vo výške 80,- €.

O d ô v o d n e n i e :

1. Od začiatku roku 2008 bol žalobca upovedomovaný o začatí viacerých správnych konaní (v počte prevyšujúcom jedinsto) vyvolaných na podnet rôznych poľovníckych združení alebo iných subjektov, ktoré sa týkali alebo povolenia výnimky z podmienok

ochrany chránených živočíchov – medveďa hnedého, vstupu do chránených území alebo použitia chemických prípravkov, resp. osobitných postupov v týchto lokalitách.

2. Žalobca nielen v tomto konkrétnom (konanie o žiadosti na povolenie výnimky z ochrany chránených živočíchov) ale aj vo zvyšných konaniach oznámil žalovanému svoju účasť a následne sa domáhal priznania postavenia účastníka konania odvolávajúc sa na § 14 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) ako aj na článok 9 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod por. č. 43/2006 (na účely tohto rozsudku ďalej len „Aarhuský dohovor“).

3. Rozhodnutím č. 49/2008-rozkl. z 26.06.2008 žalovaný správny orgán zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu vydaného žalovaným na prvom stupni, ktorým žalobcovi nebolo priznané postavenie účastníka konania a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

4. Nielen proti tomuto rozhodnutiu žalovaného ale aj proti ďalším, skutkovo a právne obdobným rozhodnutiam žalovaného podal žalobca na Krajský súd v Bratislave viaceré, právne zhodné žaloby.

5. Vo včas podaných odvolaniach proti rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, ktorý ako súd prvého stupňa preskúmal všetky žalobcom napadnuté rozhodnutia a konštatoval, že nielen v tomto ale aj v ostatných prípadoch nie sú žaloby dôvodné a preto ich zamietol, žalobca namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a tiež, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) svojim pôvodným rozhodnutím sp. zn. 5Sžp 32/2009 z 2. júna 2009 potvrdil rozsudok krajského súdu a zároveň žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

7. Žalobca následne podal na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) sťažnosť vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom pod sp. zn. 5Sžp 32/2009 a jeho rozsudkom z 2. júna 2009. Táto sťažnosť bola pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 1655/09. Uznesením Ústavného súdu č. k. II. ÚS 129/2010-16 z 18. marca 2010 boli sťažnosti pôvodne vedené pod sp. zn. Rvp 1655/09, sp. zn. Rvp 1685/09, sp. zn. Rvp 1725/09, sp. zn. Rvp 1729/09 a sp. zn. Rvp 1831/09 prijaté na ďalšie konanie a po spojení na spoločné konanie boli ďalej vedené pod sp. zn. II. ÚS 129/2010. Ústavný súd svojím nálezom II. ÚS 129/2010-61 zo dňa 3. novembra 2011 rozhodol, že základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5Sžp 32/2009 a jeho rozsudkom z 2. júna 2009, v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžp 6/2009 a jeho rozsudkom z 11. júna 2009, v konaní vedenom sp. zn. 5Sžp 28/2009 a jeho rozsudkom z 2. júna 2009, v konaní vedenom pod sp. zn. 5Sžp 35/2009 a jeho rozsudkom z 2. júna 2009 a v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžp 15/2009 a jeho rozsudkom z 27. augusta 2009 boli porušené, a uvedené rozsudky Najvyššieho súdu zrušil a vrátil na ďalšie konania. Zároveň uložil Najvyššiemu súdu povinnosť zaplatiť náhradu trov konania.

8. Najvyšší súd ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) v ďalšom konaní opätovne preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“), pričom zohľadnil procesný postoj k nutnosti vec prejednať vyjadrený právnou zástupkyňou žalobcu podaním zo dňa 30.03.2012.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu v intenciách rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-240/09 z 08. marca 2011 jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok zmenil tak, že s uplatnením § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. napadnuté rozhodnutie

žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250ja ods. 3 zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

9. Nakoľko odvolanie podané na Najvyšší súd Slovenskej republiky pod sp. zn. 5Sžp 32/2009, ako aj pod sp. zn. 5Sžp 41/2009 až 5Sžp 101/2009 sa týkali rovnakých účastníkov, obdobného skutkového stavu (primárny skutkový stav vychádzal z povolenia výnimky z podmienok ochrany chránených živočíchov, rastlín alebo chránenej častí krajiny) a totožného právneho problému vo vzťahu k neuznaniu postavenia žalobcu ako účastníka správneho konania, potom Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti obsiahnutú v § 6 O.s.p. (navrhnutý procesný spôsob oboznámenia účastníkov s výsledkami súdneho konania nebol zvolený na úkor rýchlej a účinnej ochrany ich práv) a na tú skutočnosť, že z titulu totožnosti dôvodov, ktoré ho viedli k záveru o vyhovení odvolaniu, podrobne objasnil v rozsudku sp. zn. 5Sžp 41/2009 (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S 166/2008), zvolil takú procesnú ekonomiu, že v podrobnostiach odôvodnenia tohto rozsudku odkazuje účastníkov na svoje hore uvedené rozhodnutie, ktoré účastníci majú k dispozícii (na základe uvedeného nie je založený dôvod na postup v zmysle citačného ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p.), resp. je dostupné na internetovej stránke Najvyššieho súdu <http://www.nsud.sk/>.

10. V prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem, nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (právo byť účastníkom správneho konania je upravené verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť. Oznámenie o vyhlásení rozsudku splnilo podmienky uvedené v § 156 ods. 3 O.s.p.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) neprípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výrok rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

12. O práve na náhradu trov súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1 a 2 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p.

Podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. platí, že ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o trovách konania na súde prvého stupňa.

Podľa § 151 ods. 1 veta druhá a odsek 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. platí, že účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia; ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

13. Právna zástupkyňa žalobcu svojim podaním zo dňa 11.04.2011 navrhovala priznať náhradu trov konania za uvedené úkony právneho zastúpenia v celkovej sume 274,60 €. Náhradu iných trov konania nepožadovala. Na základe uvedeného je vo výroku uvedená iba náhrada trov právneho zastúpenia.

Podľa § 151 ods. 8 O.s.p. vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadri osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhradu účastníkovi priznáva.

14. Pri rozhodovaní o výške náhrady trov súdneho konania na základe ich vyčíslenia právnou zástupkyňou Najvyšší súd postupoval v súlade s § 150 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 záver O.s.p., tzn. aplikoval obdobne ako Ústavný súd napríklad v náleze IV. ÚS 108/2010-69 čiastočné priznanie požadovanej náhrady. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré Najvyšší súd uplatnil pri svojom rozhodovaní, vidí najmä v tom, že v prejednáwanej veci ide o jedno z opakovaných konaní, ktoré sú minimálne skutkovo veľmi obdobné s totožnou právnou otázkou týkajúcou sa právneho postavenia žalobcu v predchádzajúcom správnom konaní. Tomu zodpovedali aj jednotlivé podania úspešného žalobcu, čo do rozsahu argumentov ako aj ich obsahu vrátane ich dopĺňania a spresňovania. Na druhej strane Najvyšší súd pri svojom rozhodovaní o výške náhrady trov odvolacieho konania prihliadol na povinnosť právnej zástupkyne riadne plniť procesné povinnosti žalobcu najmä pri dodržiavaní lehôt a pokynov súdu.

Podľa § 150 ods. 1 veta prvá O.s.p. platí, že ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať.

15. Po zvážení obidvoch hľadísk Najvyšší súd znížil hore požadovanú náhradu a v tomto prípade na základe hore uvedených právnych záverov priznal žalobcovi náhradu trov celého konania vo výške 80,- €. Priznaná suma, podľa mienky Najvyššieho súdu, pokrýva reálne náklady a zohľadňuje prínos právneho zastupovania v takýchto opakovaných veciach.

Nakoľko súd pristúpil k priznaniu paušálne zníženej hodnoty náhrady trov súdneho konania (§ 150 ods. 1 O.s.p.), nemohol vo výrokovej časti vyhovieť požiadavkám kladeným na členenie náhrady trov konania podľa § 151 ods. 8 O.s.p. v iných prípadoch.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 17. apríla 2012

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová